

Ens ha arribat

El Banc d'Espanya s'avança

El govern espanyol, en un intent aparent de neutralitat però que al capdavall desprestigia perillosament el Banc

d'Espanya, vol que les auditors internacionals Blackrock i Wyman examinin els comptes de la banca. Si ho fa el Banc

d'Espanya, el govern espanyol creu que hi pot haver acusacions de favoritisme. El cert és que el Banc d'Espanya ja va en-

carregar uns estudis a les dues firmes fa un mes. Segons elles, el forat bancari és d'entre 30.000 i 100.000 milions.

Apunts

Lluís Martínez

Culpa

El govern espanyol confia molt –massa– que les dures imposicions pressupostaries a les comunitats autònomes, consagrades en el Consell de Política Fiscal i Financera, faran el miracle que l'Estat espanyol es pugui continuar endeutant a l'exterior sense haver de pagar uns interessos prohibitius, com passa els últims mesos.

Potser m'equivoco, però em temo que les coses no aniran tan rodades com s'espera el senyor Montoro. Al marge que d'aquí a un parell de mesos tindrem un ensurt de l'alçada d'un campanar quan aflori l'autèntic forat negre del sistema financer –el del deute privat, que no para de créixer per la crisi–, els efectes de l'estalvi de les comunitats autònomes seran molt menors de l'esperat. I no serà perquè algunes intentaran esquivar les seves obligacions, que això potser passarà, sinó perquè el nucli dur del problema és el deute de l'Estat. Que, per cert, sembla que no es vol prendre ni una cullerada de l'oli de ricí que sí que fa beure a glops als altres; i als catalans, més encara.

És a dir, que per molta austeritat que es faci als territoris, els números seguiran sense quadrar. Davant aquesta situació i la comprovació que el deute no s'abarateix, el govern espanyol farà, amb tota probabilitat, dues coses. Primera: estranyar-se que Europa no tracti millor Espanya. Segona i més important: atribuir la culpa a les autonomies i imposar-hi un altre pla d'ajustament que arribarà fins a la intervenció.

El que sigui, menys admetre que ells, l'administració estatal, tenen una part –molt gran– de culpa en tot aquest desastre.

La col·leccionista

Flors

Han passat molts anys però, per mi, el mes de maig sempre serà "El mes de las flores". Ho dic així, en castellà, perquè és com ho deien les monges. Començava el mes de maig i les monges ens explicaven que era el mes de Maria, de les mares i de les flors. Per això, construint un sil·logisme senzill: com que Maria era la nostra mare, li havíem de portar flors. Cada dia del mes, una o dues de nosaltres érem les encarregades de portar unes flors a la marededéu que hi havia a la capella de l'escola. La mateixa marededéu de guix que, quan era jo era petitíssima, encomanada pel fervor místic d'una nena

que no recordo com es deia, vaig veure com movia els braços... després de mirar-la fixament una bona estona. Vam dir-ho a la Madre, convençudes que estàvem vivint un miracle i que sortiríem als llibres de religió, com aquella Josefina Vilaseca que s'havia deixat matar abans que ser violada: aquestes eren els exemples que teníem. El cas és que maig és el mes de les flors, deia. I des de fa uns anys encara ho és més perquè, si puc combinar-m'ho, m'escapo a Girona per veure Temps de Flors, aquesta activitat única i magnífica que transforma, per uns dies, una ciutat bonica en una ciutat irreal. I aquest any, a més a més, maig m'ha

DANI VILÀ

enxampat llegint la novel·la *El llenguatge secret de les flors*. La seva autora, l'americana Vanessa Diffenbaugh, tria l'anacrònic llenguatge de les flors de l'època victoriana

per parlar-nos d'un tema de molta actualitat: el desarrelament emocional dels nens que passen la vida en cases d'acollida. La protagonista –que evidentment es diu Victò-

ria– no aconsegueix relacionar-se sentimentalment amb ningú, és una persona ferida des de la infantesa, i només pot establir algun contacte a través del llenguatge secret de les flors. L'autora és mare d'acollida, coneix de prop el drama d'aquests nois i noies i ens ofereix una dada escurixidora: el 25% dels nens de cases d'acollida es converteixen en *homeless* quan fan divuit anys i ningú se'n fa càrrec. La proximitat amb aquesta realitat fa que Vanessa Diffenbaugh lligui un relat creïble, ple de sensibilitat i que desprèn una flaire indefinida –la de les flors de tota mena– que fa la lectura molt agradable.

Sílvia Soler

Vuits i nous

Ajuntar pobles

Manuel Cuyàs

Un dia, fa molts anys, vaig assistir a un enfrontament entre un de Tarragona i un de Reus. Com que eren dues persones adultes i formades i jo fins llavors havia ignorat que les diferències entre les dues ciutats fossin tan profundes em vaig pensar que feien broma fins i tot quan van estar a punt d'anar a pinyes. Potser sense arribar a aquest extrem, perquè la competència entre Reus i Tarragona és difícilment superable, hi ha un munt de pobles i ciutats que mantenen discrepàncies amb d'altres, veïnes o no. Girona tracta de pixapins, de camacus i

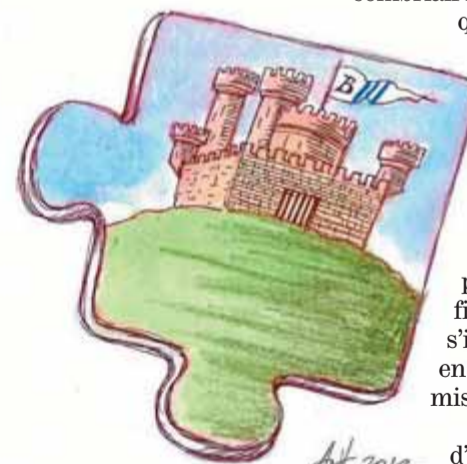
de xaves els empadronats a Barcelona; Vilassar de Dalt està renyit amb tots els pobles limítrofs perquè no li reconeixen la preeminència que havia tingut segles enrere, i a Arenys de Mar va ser famós l'historiador Josep M. Pons Guri, que amb la feina que hi ha i les coses que demanen ser estudiades, va esmerçar els millors moments de la seva vida a demostrar que el Maresme és un invent i que Mataró no és capital de res i encara menys d'Arenys de Mar. L'altre dia vaig ser a Vilafranca del Penedès, on vaig pronunciar el pregó

de les Fires de Maig, i vaig notar unes incomoditats amb Sant Sadurn d'Anoia. A l'hora de fer pregons a ciutats que no coneixes

el públic et tiri crostons de pa pel cap. No va ser el meu cas, perquè em vaig guardar prou de citar tercers, però ho podria ha-

prou s'ha d'anar molt en compte a cantar les excel·lències d'una ciutat veïna perquè pot ser que

ANTHONY GARNER

ver estat. Com que aquest diari es difon a tot Catalunya i jo no puc fer ara un cens complet

de greuges interurbans, vostès mateixos, lectors: afegeixin els pobles amb els quals els seus pobles es tenen tírria.

Ara a algú que no sap el gènere delicat que toca se li ha ocorregut d'ajuntar pobles. La intenció és estalviar alcaldes i escombriaires. Un mateix alcalde i un mateix escombriaire per a trenta o quaranta pobles. És

com si per estalviar envans ajuntéssim les famílies que viuen en una mateixa planta d'un edifici de pisos. Ja s'imaginem on ens duria la promiscuïtat veïnal.

Que s'oblidin d'ajuntar pobles. Tot el que estalviariem per un cantó ho perdriem en plets, raons i baralles, i molts carrers quedarien sense escombrar.